

Atzerria ala hil

BEÑAT MUGURUZA
IRAKASLEA ETA
IKERTZAILEA

Millennial-ok eta ondorengo belaunaldiek atzerrira jo behar izan dugu bolada baterako, eta batzuetan gustura joan gara. Dela Erasmus, direla praktikak, dela lan bila, dela nazionalismoa sendatzeko. Kolore guztietako esperientziak ezagutu ditut inguruan, eta ezin hemen argazki bat osatu.

Millennial-ok eta ondorengo belaunaldiek, halaber, entzun behar izaten dugu zortekoak garela aukera hori izateagatik. Zuzenean esperientzia positibotzat hartzen dira, defektuz, jakin gabe nola sentitu den bidaiaria. Baina ulertuko didate hogeita gutxi urte betetzerako plaza finkoa lortua zutenek, esaten diotenean nori eta lan-mundua etorkizunean nolakoa izango den arrastorik ere ez duen bati, nori eta kasurik onenean lanpostu ezegonkorren artean saltoka ibili beharko duen bati, gazte eta ez hain gazteari, “ze inbidia ematen didazuen...”, “gure garaian ezin izaten genuen halakorik egin”, “bua, Alemanian hiru urte! Ze esperientzia, ezta?” eta abarrik botatzen dituztenean, esaten badiet ez direla ondo neurtzen ari haien hitzak.

Achtung, zeren bidaiatzearen negozioa eta migrazio mota baten erromantizazioa erabat barneratuta baititugu. Eta dituen alde on, zoragarri guztiak ahaztu gabe, gutxitan aipatzen da etxea uzten duenak maite duen jendea askotan etxean uzten duela, eta nahiko lukeela haiek ikusten segitu, baina ezin izango duela; eta agian

ez dela erraz egokituko atzerrian; hizkuntzarekin, kulturarekin, ohiturekin zailtasunak izan ditzakeela; edo, zuzenean, ez duela etxea utzi nahi, behartuta dagoela etxea uztera.

Sabino Arana sarietako bat jaso berri duen Jose Barreirari elkarrizketa egin zioten Radio Euskadin, eta ia liluraz galdetu zion kazetariak ea 17 urterekin jatorrizko Galizia utzi eta Alemaniara joateko abentura zer moduz joan zen, baina uhinetako magia berehala itzali zuen Barreirak: “Tira, inork ez du plazeragatik migratzen; plazeragatik bidaiatu egiten da”.

Esana du Glovo *riders* enpresako funtzionarioetako batek, sarkasmorik gabe, zoragarria litzatekeela haien langileek hiri bakoitzean hiru hilabetez lan egiteko esperientzia bizitzea. Eta ohartzeko, *El País* egunkariak salduko digu gazteak *job-travelling* edo antzeko zerbaiten gurdira igo direla.

Aurreko belaunaldietako askok ez omen zuten atzerrira joateko hainbeste erraztasunik izan, ezta obligaziorik ere. Baina badute aukera galdetzeko, atzerrian egon direnei, egongo direnei, gus-tura egon ote diren, nahi zutelako joan ote ziren, lan-mundu basatiak bultzatuta egingo ote dituzten maletak. Gazte eta ez hain gazte askok hautu zail bat egin behar dutelako –eta onartuko didazue dramatis-moa, hitz-jokoaren mesedetan–: atzerria ala (gosez) hil. ●

Abestiak zaurietan

UXUE APAOLAZA
LARREA

Gure bizitzako kantak, maiz, ez ditugu guk aukeratzen. Momentuetan sartzen dira, argazkietan oinezko ezezagunak bezala. Konfinamenduaren urteurrenari jaramonik egin gabe nabilen, entzun nahi ez nuen abesti batek nire pragmatismoari zaplazteko bat eman dionean. Mesprexuz tratatzen ari nintzen kanta batek, hain zuzen ere, sinesten ez ditudan hitzez josia: “Zeinen ederra izango den”.

Nire talaiari onartzen dizkiodan pribilegioen jakitun, amorrak lekualdatu ditut, minak besteengan marraztu, eta konfinamenduan semearen animatzailer soziokultural, kartoizko jostailuen ar-

tisau, sukaldari, mendeko izan nintzen, nire lan-konpromisoak betetzeko gai sinetsi nuen nire burua eta dena pasarte epiko batera mugatu nuen nire gogoan, irribarretsu, soineko loredunak soinean, logale ibiltari. Kitto, itxita.

Youtuberen bihurtune batetik irris-tatu da kanta, eta ezustean hartu naute lehen notek, irudiek: oso aspaldikoak dirudite. Eta ezin diot zotinka negar egiteari utzi. Buruan bi urteko semea ikusten dut ohean saltoka, abestia hasi orduko “hori, hori!” oihuka, “ez kendu!”, 45 metro karratuko bere munduaren erdian, zoriontsu. Zoriontasunaren oroitzapena baino labana zorrotzagarrik ez dago batzuetan. ●